

Rigsdagstidende.

1860. Forhandlingerne paa Folkethinget. Nr. 268.

Solote Session.

65de Møde.

Onsdagen den 19de December Kl. 7 Aften.

(Fortsat.)

Feddersen (forts.): Der er vistnok Anledning til at betegne dette Privilegium som reelt, forsaavidt det unegteligt knyttede sig til Værkers Indretning, der fortrinsviis skulde gaae ud paa Forsærdigelse af Kobber- og Messingvarer; men det Moment, hvorefter der her er Spørgsmaal, og som saaledes, som jeg har opfattet det, skulde udgjøre Gjenstanden for det reelle Privilegium, nemlig Omføring af Varer til Forhandling, fremtræder kun i denne Sags Acter som en Underafdeling af det, der egentlig er Gjenstand for det reelle Privilegium. Jeg maa derhos bemærke, at man i hiin Tid aldeles ikke tog i Betænkning at modificere disse Privilegier, naagtet de rigtignok bære Titel af reelle; saaledes er Forbudet imod fremmede Messingvarers Indførelse bortfalden, og med Hensyn til Told- og Accisfriheden, som omhandles i den kongelige Resolution af 1832, er der tilføjet den Bestemmelse, at det kun skulde gjælde indtil videre, og hvis jeg ikke feiler, er det senere ophævet. Dette burde maaskee gjøre Thinget noget værsom med at bestemme sig for en saa bethdelig Godtgjørelse, naar det ikke efter de Acter, som Udvalget har havt Afgang til, utvivlsomt maa anses for at være et reelt Privilegium, der er tillagt Brede med Hensyn til dette specielle Punkt og denne Afdeling af de øvrige Rettigheder, der ere tillagte Værket, nemlig Ret til Omførelse af

Varer. Vi maae være meget opmærksomme i den Henseende. Det kan ikke være gaaet ud af det ærede Things Erindring, at der under 12te Februar 1852 er udkommet en Lov, hvorved man ophæver de Rettigheder, der vare tillagte de kjøbenhavnske Vagergaarde, uden at der var Spørgsmaal om Godtgjørelse, og denne Rettighed, saaledes som det fremgaaer af alle tidligere Lovbestemmelser derom, var dog aabenbart en reel Rettighed; den var vel ikke udelukkende, men det Samme gjælder ogsaa om Brede.

Med Hensyn til Sagen i sin Heelhed maa jeg rigtignok tilstaae, at det synes mig, at der er Meget, som kan tale for, at Thinget helst skulde bestemme sig for den Udvei, som Fleertallet af Udvalget har foreslaaet. Det er vel sandt nok, at det er en Grundsætning i Næringsloven, at Omløben og Omføren af Varer ikke skal finde Sted, men vi maae erindre, at dette ikke er en Sætning, som er opstillet i Næringsloven, men at det er en gammel Sætning, som paany er optagen og stadfæstet og igjen ført ind i denne Lov. Denne Regel er etableret i 1775, og samtidigt dermed har denne Rettighed for Kobberværkerne bestaaet ved Siden deraf. De to Dele have altsaa nu i en saa lang Aarvælle kunnet komme ud af det ved Siden af hinanden, og den Omstændighed, at denne Omløben med Varer i Næringsloven er antydet som mindre ønskelig — vistnok overeensstemmende med Forordningen af 1775 — gjør det efter min Formening ingenlunde indlysende, at denne Rettighed, der rigtignok er en Undtagelse, men som dog i en